

NEBRASKA

S. Pompermayer

Un cementiri. És de nit. Fa fred. A un costat uns nínxols. A l'altre, una estàtua de tall clàssic.

Unes columnes trencades.

Una noia d'uns setze anys està dempeus davant els nínxols. Va vestida com si hagués sortit de festa. Està immòbil, mirant fixament un dels nínxols. Fa una passa endavant, acostant-s'hi, com si anés a fer alguna cosa, però s'atura i recula a la seva posició inicial. Està tensa. Es queda uns instants dubtant. Se sent un tro llunyà. Mira cap al cel.

La noia, nerviosa i amb la respiració alterada mira a banda i banda, assegurant-se que no hi ha ningú. Es mira l'estàtua amb la sensació que aquesta l'està observant.

La noia es queda quieta durant uns instants i, de cop, comença a donar puntades de peu al nínxol amb molta violència. Crida deixant sortir així la seva ràbia. Una de les puntades de peu fa cedir la làpida del nínxol i cau. La noia es queda parализada. Panteixa. Mira el forat negre en que s'ha convertit el nínxol. Fa per marxar, però s'atura. S'acosta poc a poc fins al nínxol on hi ha les restes. Mira a l'interior.

La noia creu sentir un soroll i es tomba. No hi ha ningú. Potser un gat. O un ocell nocturn.

La noia torna a mirar a l'interior del nínxol. Fica la mà dins. Toca alguna cosa, fa un crit ofegat i retira ràpidament la mà, fent caure al terra uns ossos i la calavera del seu pare.

Intenta refer-se. Mira els ossos amb una barreja de fascinació i fàstic. S'apropa a la calavera i li dóna una puntada de peu. La calavera rodola com una pilota. La noia riu. Li torna a donar una altra puntada de peu. I el seu riure augmenta. El seu riure és catàrtic, malaltís. Deixa de riure de cop i mira fixament la calavera. Es posa al seu damunt, amb les cames una mica obertes. S'ajup. S'abaixa les calces i s'hi pixa al damunt. Lluny, trona.

La noia sent un soroll i surt corrents. Sembla que l'estàtua la segueixi amb la mirada.

Per l'altra banda entren dos policies amb llanternes. Ens podríem referir a ells com Agent 3936 i Agent 3639, ja que aquests són els seus números de placa, però els hi direm Vincent i Theo, encara que no sabem si aquests són realment els seus noms.

El Vincent i el Theo veuen el nínxol rebentat i els ossos i la calavera escampats pel terra.

VINCENT: Hòstia, quin merder...

THEO: Si... però no reneguis.

VINCENT: Molt bé.

THEO: Aquest no és lloc per renegar.

VINCENT: Ah, no?

THEO: No.

VINCENT: Tenim punts de vista diferent sobre aquest tema... Però ara no és el moment de discutir.

THEO: No. Ara, no. Més tard potser?

VINCENT: Potser...

El VINCENT s'ajup i mira l'escenari del delictes.

VINCENT: Quin merder... hòstia.

El THEO es molesta una mica.

VINCENT: Què ha passat, aquí? Què deu haver passat?

El THEO també s'ajup.

THEO: Potser estava fart d'estar tancat aquí dins.

El Theo riu. El Vincent se'l queda mirant fixament.

VINCENT: No riguis, no riguis. No és agradable estar-hi. No ho és gens...

El Theo deixa de riure en sec. Pausa.

THEO: Hi has estat?

VINCENT: M'agrada conèixer a fons el terreny sobre el que treballa.

El Vincent s'acosta al trossos de nínxol trencat i els observa detingudament.

VINCENT: Fraccionament múltiple... L'han trencat.

THEO: Això sembla. La pregunta és, des de fora o des de dins?

VINCENT: Tot sembla indicar que des de fora, evidentment.

THEO: Evidentment. A mi també m'ho sembla. Des de dins costa més. Però s'han de valorar totes les opcions per inversemblants i impossibles que semblin, no? Cada cop més coses impossibles acaben sent possible. Profanació?

VINCENT: Profanació. Salta a la vista. Aixequem acta.

THEO: Procedeixo a aixecar.

El Theo treu una llibreta i apunta.

VINCENT: Número de nínxol 13.224.

THEO: Número bonic. Hi podria caure la grossa.

VINCENT: Reservem-lo.

THEO: Procediré a reservar-lo.

VINCENT: Hora... les dues i dotze.

THEO: Hora de les bruixes més dos i dotze minuts.

VINCENT: Bona hora.

THEO: Per què?

VINCENT: A aquesta hora, a les discoteques, les dones ja es comencen a deixar fer.

THEO: Bona hora. Sí. Causa de la profanació...?

El Vincent es queda pensant.

THEO: Politiques, racials, econòmiques...?

VINCENT: No ho sé. Aquests ossos escampats... No sembla que segueixin cap patró... Potser hi és, però... ara com ara no el veig.

THEO: Tant pot ser obra d'un principiant com d'un professional que ens vulgui despistar.

VINCENT: Tot és possible a aquestes alçades de la investigació...

THEO: Tot? Missa negra? Satanisme?

VINCENT: Podria ser. El satanisme repunta. Però no crec... no veig creus invertides, cadàvers de nadó mutilats, sang de pollastre...

THEO: Què fem doncs amb pràctiques satàniques...?

VINCENT: No ho sé... Sembla que no, però... De moment només sabem que no sabem res.

THEO: Aleshores ho poso a la columna de Descartes.

VINCENT: Exacte. Quan sapiguem alguna cosa, ja veurem...

THEO: Quina llàstima que saber costi tant...

VINCENT: Costa... Però es pot aconseguir. Amb voluntat, esforç, i sort. Només ens cal saber qui i per què han fet això. (*Mirant la calavera al terra*) Si encara dins aquests ossos conservessis les cordes vocals i ens ho poguessis explicar... (*A l'estàtua*) O tu.

El Theo mira la calavera i després continua mirant enrere com si seguís un rastre.

THEO: La calavera ha deixat un rastre. Això indica que per descriure aquest trajecte ha estat moguda del seu lloc de caiguda inicial. Probablement gràcies a una força impulsora.

VINCENT: Ben observat. Sense força impulsora res s'acaba movent. La pregunta ara és... per quina raó algú ha sotmès la calavera en qüestió a un força impulsora determinada?

El Theo pensa profundament.

THEO: Pot ser que...? Apunto una possibilitat, que no per remota pot ser impossible...

VINCENT: Apunta.

THEO: Futbol?

VINCENT: Futbol... ?

THEO: Per jugar. Amb la calavera. Per fer-la servir de pilota. Quan els nanos no tenen pilota fan el que sigui per aconseguir-ne una.

Pausa.

VINCENT: Has jugat algun cop a futbol amb una calavera?

THEO. No.

VINCENT: Prova-ho.

THEO: No, no, no, no, no. Jo això no... No.

VINCENT: Prova-ho...

THEO: Que no, que no... si tampoc sé jugar gaire. De petit a l'hora del pati mai m'agafaven per cap equip...

VINCENT: Que ho provis et dic!

THEO: Molt bé, molt bé! Però que consti en acta que ho faig sota coacció per part d'un superior.

VINCENT: Ho faré constar.

*El Theo s'acosta a la calavera i li dóna una tímida puntada de peu, amb certa angúnia.
La calavera es mou una mica.*

VINCENT: Fes un centre.

THEO: Què?

VINCENT: Que facis un centre. Passa-me-la.

THEO: Cal?

VINCENT: Cal. Recorda que estàs coaccionat.

El Theo intenta passar-li la calavera al Vincent però aquesta té una trajectòria erràtica.

VINCENT: Ho veus? La teva teoria no s'aguanta per enlloc, company. Una calavera no va bé per jugar a futbol. *(Agafa la calavera)* No és perfectament esfèrica. I una pilota ho ha de ser. Perfectament, no, perquè no hi ha res perfecte en aquest món, tret dels flocs de neu i els pits de la fornera del meu barri. Però de flocs de neu cada cop n'hi ha menys i els pits de la fornera deixaran de ser perfectes d'aquí a un temps... *(Es queda pensatiu uns instant)*. El temps és un sàdic que odia la bellesa. *(Torna a pensar)* De què parlàvem?

THEO: De la imperfecció esfèrica de els calaveres.

VINCENT: Això. Doncs com t'anava dient, la calavera no funciona com a pilota de futbol. Física pura, elemental company. Les dents frenen i els accidents anatòmics fan que la seva trajectòria sigui tant erràtica i imprevisible com els pensaments que s'hi couen dins en vida. Una calavera és la pitjor pilota que pots trobar.

THEO: Qui ho havia de dir... Cada nit s'aprèn una cosa més.

VINCENT: Per això estan les nits, per aprendre. I els dies per oblidar. Una altra cosa seria un cap. Per jugar a futbol, vull dir. Un cap va millor. Un cap sencer. Amb els músculs i la pell, vull dir. No és excel·lent, però... pots arribar a fer un partidet. Sobretot si és una cara grassa amb nas petit. Aquestes són les que poden donar millors resultats.

THEO: Tu ho has provat?

VINCENT: No. Però ho he vist. A Internet. Allà hi ha tots els coneixements més profunds i ocults de la humanitat.

THEO: Quina meravella.

VINCENT: Sí. Internet ens fa savis.

THEO: I aquest quan era cap hauria funcionat bé com a pilota?

VINCENT: Deixa'm mirar...

El VINCENT mira detingudament la calavera.

THEO: Com ho veus?

VINCENT: Un moment. No és ràpid, això. Estic fent una reconstrucció facial
mentalment. Hi poso els músculs... Masseters, temporals, pterigoides,
zigomàtics, buccinador...

THEO. I què, i què? Com queda?

VINCENT: Terrible...

THEO: Per jugar a futbol?

VINCENT: Per creuar-te amb ella a la vida. Una cara de xai amb ànima de llop.

THEO: Una cara de xai amb ànima de llop... una aberració de la natura.

VINCENT: M'esgarrifaria si no fos que cada dia en veig centenars com aquesta. Quanta
ràbia i dolor ha provocat aquest cap que ara no serveix ni per fer de pilota.
Algunes persones estan ben mal fetes...

Trona.

THEO: Sembla que algú s'ha pres malament això què acabes de dir.

VINCENT: Qui?

THEO: El que tu dius que fa les persones mal fetes.

VINCENT: Doncs que s'hi vagi acostumat. Jo sóc de dir les coses tal com les penso. I
mira què et dic. No crec que hagi fet res. Ni bé ni malament.

Se sent un altre tro.

THEO: No és el lloc... no és el lloc... Sembla que vol ploure. Anem?

VINCENT: No.

THEO: Ens mullarem, acabarem xops i...

VINCENT: Som un 80 per cent d'aigua. No vindrà d'una mica més.

THEO: No sé... si ens mullem ens constiparem... haurem d'agafar la baixa... pot ser un daltabaix això...

VINCENT: Tens por?

THEO: No, no. Por no.

VINCENT: Tens por.

THEO: No. Tinc les articulacions sensibles a la humitat. Res més.

VINCENT: Tens por per les teves articulacions.

THEO: Això sí.

VINCENT: Aleshores tens por.

THEO: Tinc por, sí. Però per elles, no per mi.

VINCENT: Ja...

Pausa. El Vincent torna a mirar la calavera i de cop sent una olor estranya. S'acosta la calavera i l'ensuma.

VINCENT: Orins.

VIGLANT 2: Perdona?

VINCENT: S'hi han pixat.

THEO: No.

VINCENT: Sí.

THEO: Com algú pot cometre una aberració d'aquesta mena? Quin degenerat és capaç de pixar-se damunt el cap d'un mort?

VINCENT. A veure... tampoc és tan greu. Vull dir que és un os. A nivell molecular és el mateix pixar aquí que damunt d'una pedra.

THEO: No és el mateix, no. Això va ser una persona, i es mereix que se'l respecti.

VINCENT: I tu com ho saps que s'ho mereix?

THEO: No ho sé. Però s'ho mereix.

VINCENT: Això que dius no té cap sentit.

THEO: Sí que en té. Que se't pixin al damunt és... és humiliant. I fastigós.

VINCENT: Depèn per qui i depèn de qui t'ho faci.

Pausa. El Theo es queda mirant fixament al Vincent.

VINCENT: Depèn...

THEO: No em diràs que a tu t'agrada.

VINCENT: Depèn... depèn.

THEO: Depèn de què?

VINCENT: De la situació, del moment... si les coses et porten cap aquí... doncs té el seu què.

THEO: Ho has fet?

VINCENT: No et cal tenir aquesta informació sobre mi.

THEO: Ho has fet.

VINCENT: Et dic que no et cal tenir aquesta informació sobre mi.

THEO: Si no ho haguessis fet em diries “no, no ho he fet”, “ho he vist a Internet” o el que sigui. Però “no et cal tenir aquesta informació sobre mi...”. Això és que ho has fet.

VINCENT: Mira, pensa el que vulguis.

THEO: I què, i què? Com és? Fastigós? O no?

VINCENT: Que no t'ho explicaré, collons! No et cal tenir aquesta informació sobre mi.

THEO: Ho has fet.

VINCENT: Sí, ho he fet! Ja està! Content?

THEO: Sí.

Pausa.

THEO: I t'agrada?

VINCENT: Prou?

THEO: Prou, prou...

Pausa.

THEO: Si algun dia et ve molt de gust i et puc ajudar...

El Vincent el mira durament. El Theo li retira la mirada. Tots dos es posen a mirar l'escena del crim amb les llanternes.

THEO: La gent cada cop està pitjor... (*Assenyalant els ossos i el nínxol trencat*) Ho dic per això, per aquest desastre.

VINCENT: No hauries de jutjar a la gent. Tu, no.

Tots dos es posen a inspeccionar la zona del crim. El Vincent sent un soroll, es tomba, veu alguna cosa al terra i l'agafa.

VINCENT: Aquest desastre que tu dius pot ser la nostra gran oportunitat. Tinc la sensació que aquest desastre que tu dius amaga molt més del que ens podem pensar. Aquí no hi ha una simple profanació. Aquí hi ha un cas. I un dels grans.

THEO: Com ho saps?

VINCENT: Ho noto, ho noto. Tinc com un sisè sentit per aquestes coses. Si solucionem aquest cas... hi haurà un abans i un després en les nostres carreres.

THEO: Un després... nosaltres que només hem tingut un abans...

VINCENT: El tindrem. Veuran el nostre potencial, s'oblidarà tot el d'abans i sortirem d'aquí. Perquè això... això és la nostra gran oportunitat. Perquè no és només una profanació. Tenim al davant un misteri que amaga molt més del que ensenya.

THEO: És el que tenen els misteris. Sempre amaguen més del que ensenyen...

El Vincent mira durament a l'altre.

VINCENT: No vagis de llest.

THEO: No...

VINCENT: Amb mi no vagis de llest.

THEO: No, no...

VINCENT: Ja sabem què passa quan vas de llest...

THEO: Ho sento...

Pausa. El dos policies miren l'escena del crim altre cop.

VINCENT: Tenim un cas. I no un de qualsevol, no. Un cas gran. I si el ressolem...
imagina't que ressolem aquest cas.

THEO: Em costa, em costa... estem tan desentrenats... els morts donen tan poca feina...

VINCENT: Però ho podem fer. I si ho fem, si el ressolem, sortirem d'aquí i anirem... al món. T'imagines patrullar al món?

THEO: Em costa. És tan gran...

VINCENT: Doncs a nosaltres se'ns farà petit.

THEO: I no podríem triar de fer-ho només en una part? Nebraska, per exemple.
Geogràficament no és gaire accidentat, si has de caminar no et canses pujant i baixant, a les planures pots veure els delinqüents des de una distància considerable, no hi ha gaire població... Vull dir que, tindrem feina, però també temps per nosaltres mateixos.

VINCENT: Nebraska...

THEO: Podríem ser tan feliços allà, tots dos...

Els dos policies es queden mirant fixament.

VINCENT: O no. Però tan si és que sí com que no, primer hem de solucionar el cas. Per començar seguim el protocol. Marquem la zona del crim i busquem pistes.

(Mirant a l'infinit) Et trobaré... qui sigui que hagi fet això... et trobaré i sabré el perquè. On deus estar, ara mateix?

La noia, en una discoteca, balla, com si volgués exorcitzar el que ha fet.

Els dos policies acordonen la zona del crim.

Els dos policies acaben d'acordonar l'escena del crim amb les típiques cintes plàstiques on s'hi pot llegir "Policia. No passar". Tots dos s'ho miren amb cert orgull.

VINCENT: Ja ho tenim.

THEO: Ja ho tenim. Sí.

VINCENT: Fa goig.

THEO: Molt. Molt. Sembla l'escena d'un crim.

VINCENT: Ho és.

THEO: Sí, clar. Ho és.

VINCENT: *(Li mostra una cosa)* I aquí tenim la primera pista.

THEO: Què és això?

VINCENT: Una Hello Kitty per penjar al mòbil.

THEO: Una Hello Kitty... On l'has trobat?

VINCENT: Una rata ha passat pel costat de la tibia i l'he vist allà. Veuràs la seva posició dibuixada al terra amb guix. En el moment de trobar-la estava en posició de decúbit supí.

THEO: Pren nota?

VINCENT: Pren nota i fes un dibuix esquemàtic de la situació. Hello Kitty en decúbit supí a la part lateral superior dreta de la tibia.

El Theo apunta a la llibreta.

VINCENT: Gran pista. Petita, però gran al mateix temps.

THEO: I què ens aporta?

VINCENT: Que de moment tenim una sospitosa. Normalment les Kittys les porten les dones. Joves, per ser més exactes. Per tant, la nostra sospitosa és una dona, probablement caucàsica o asiàtica, ja que la Kitty és blanca. Si fos africana podem suposar que la Kitty presentaria una elevada pigmentació de les zones dèrmiques. És possible que la dona que estem buscant sigui resident a la zona o que es trobi de pas, i que tingui una edat compresa entre els 15 i els 35 anys. Si en té 35 segur que se'n treu perquè ella encara se sent adolescent, per això porta la Kitty. Aquesta informació ens facilitarà molt la feina per trobar-la.

THEO: No ho crec. Jo fa anys que en busco una així i no...

VINCENT: Em referia al fet que, sinó apareix una nova pista que demostrï el contrari, podem descartar la presència masculina en aquest delictes. Tot i que he de reconèixer que, en un primer moment, quan he vist l'escena del crim, els meus prejudicis m'han portat a pensar que això ho havia fet un home.

THEO: Igual que jo. Ho he vist i he pensat "això ho ha fet un home". Un individu del sexe masculí, em refereixo.

VINCENT: Normal, company. Els homes sempre hem sigut més proclius als actes violents. A l'ús de la força bruta. I en aquest cas s'ha fet servir.

THEO: I tant i tant. És evident.

VINCENT: Tots els anys que porto treballant, tots els casos que he vist, i també el fet de que jo sóc un integrant del gènere masculí, m'han fet arribar a una conclusió. L'home sent una pulsio incontrolable a destruir la bellesa.

Pausa.

THEO: Ah.

VINCENT: No hi podem fer més. Potser és genètic, o potser és el rol que vam agafar en les societats humanes des de la foscor dels temps. Però el que és evident és

que tenim la necessitat de destruir. La bellesa, la innocència, els paisatges...
És la nostra forma de demostrar que allò és nostre. Si ho pots destruir, et
pertany. I ho volem tot. En canvi la dona no destrueix. Crea. La majoria de les
vegades problemes. Però crea. No destrueix.

THEO. Aleshores... això vol dir que potser hem de re considerar les suposicions inicials
i tornar a valorar el fet que el crim l'hagi comès un individu del sexe masculí?

VINCENT: No. En aquest cas estic convençut que qui ho ha fet ha estat una dona. És un
cas complexa, no t'ho negaré. Molt complexa.

THEO: No estic entenent res. Ara ja no...

VINCENT: Company... fins ara les coses han sigut com t'he dit abans. Però des de fa
un temps les línies que separen el masculí del femení cada cop són més
difuses. I cada cop hi ha més dones que actuen com si fossin homes.

THEO: M'estic perdent molt...

VINCENT: Mentre no em perdi jo, no cal patir. Anem per molt bon camí. Tu, com és
habitual, no t'hi has fixat, però podem inferir més informació de la pista.

THEO: Quina altra informació en podem inferir?

VINCENT: Observa-la detingudament.

El Theo agafa la Kitty i l'observa detingudament, enfocant-la amb la llanterna i mirant-la per tot arreu.

VINCENT: Què veus?

THEO: Una Kitty per penjar al mòbil.

VINCENT: Què més?

THEO: Crec veure que en el seu interior hi ha allotjada una minúscula llum LED. Això
em fa suposar que la Kitty en qüestió està dissenyada per emetre un senyal
lluminós quan el mòbil rep una trucada.

VINCENT: Bona suposició, però això no ens aporta res sobre la seva propietària. Què
més veus?

THEO: Que va molt curta. Si fos de veritat se li veurien les calcetes o, en cas de no portar-ne, els atributs sexuals. Es possible que la seva propietària també vagi curta. De roba, o de diners. Potser profana tombes per buscar-hi objectes de valor, o per depravació sexual. M'inclino per la depravació sexual tenint en compte l'episodi urinari.

VINCENT: Crec que havia quedat clar que el tema orins no tenia perquè ser una depravació.

THEO: Tens raó. Ho sento.

VINCENT: Alguna característica més que ens permeti extreure informació sobre qui la portava?

THEO: No... jo no veig res més...

VINCENT: No?

THEO: No.

VINCENT: Els teus ous es mouen.

THEO: Perdó?

VINCENT: Que els teus ous es mouen.

POLCIA 2: Ara?

VINCENT: Sempre.

THEO: Com me'ls veus?

VINCENT: No em cal veure'ls per saber-ho. No t'hi havies fixat mai?

THEO: Eh...? No.

VINCENT: Tots els ous es mouen, company. Dins la bossa escrotal, els testicles efectuen moviments rotatoris sobre ells mateixos. El motiu? Refrescar-se. Els testicles necessiten estar entre 32 i 35 graus centígrads per poder dur a lloc l'espermatogènesi correctament. Per sobre d'aquesta temperatura els espermatozous surten tarats i per tant són inviubles. És a dir que si tu i jo

estem aquí, si la humanitat ha arribat fins on ha arribat, si cada cop som més gent en aquest planeta, és gràcies a que els ous es mouen dins l'escrot per refrescar-se.

THEO: Fascinant... ara quan arribi a casa me'ls miraré...

VINCENT. Mira-te'ls. Un cop ho descobreixes, la seva dansa és hipnòtica. Ja veus... un petit detall, importantíssim, que el tens ben a prop i ben a mà, i en el que tu no t'hi has fixat mai. Com tampoc t'has fixat en el detall de la Kitty.

THEO: El llacet... les sabatetes de xarol...?

VINCENT: La samarreta. Què hi du a la samarreta?

THEO: Una M!

VINCENT: Exacte!! Una M! El nom de la nostra sospitosa comença per M!! Això ens acota encara més la nostra recerca. Cada cop estem més a prop. Si trobem més pistes ja serà... serà...! M! Una dona amb una edat compresa entre 15 i 35 anys i amb un nom que comença per M.

THEO: Tampoc és que n'hi hagi poques de dones amb noms que comencin per M...

VINCENT: Però és un primer pas! Tenim una víctima, tenim una pista, tenim els orins... llàstima no poder portar-los al laboratori per fer un escaneig d'ADN.

THEO: Per què no?

VINCENT: Perquè ens ho fotrien pel cap. Això ho hem de resoldre tu i jo. Sols. I ho farem.

THEO: Clar...

Pausa.

THEO: I ara què?

VINCENT: Seguim amb el protocol. Quin és el següent punt?

El Theo consulta la llibreta.

THEO: Cafè i donuts.

VINCENT: Molt bé. Procedim.

THEO: És que... no tenim ni cafè ni donuts.

VINCENT: Com que no? Ens entren dos cafès i dos donuts per conveni. Te'ls has fotut tots tu?

THEO: No. Ens els van treure. Ja no tenim ni cafè, ni donuts. Si en volem ens els hem de pagar de la nostra butxaca. El sindicat té prevista una mobilització.

VINCENT: Merda! No es pot treballar així! No es pot. Com volen que fem la nostra feina sense el material necessari? Hòstia!

THEO: No reneguis...

VINCENT: Renego perquè em surt dels collons!! Cada cop menys! Que ens treguin altres coses! Les porres, les bales, el que sigui!! Però cafè i donuts... Què volen què fem sense cafè i donuts?!!

THEO: Potser han considerat que no era prou important...

VINCENT: Mira, que ens hagin tret els cafès i els donuts només pot ser per dues raons. Una és que els que manen són imbècils, i l'altre, que a part d'imbècils, siguin uns fills de puta! Cafeïna i glucosa! Ens deixen sense cafeïna i glucosa. Saps què significa això?

THEO: Que no tenim ni cafè ni donuts...

VINCENT: El cafè porta cafeïna i els donuts, glucosa. Dues molècules imprescindibles pel bon funcionament neuronal. La cafeïna és un estimulants dels sistemes nerviosos central, respiratori i cardiovascular. I la glucosa és un monosacàrid que les cèl·lules necessiten com a font d'energia. I, segons recents estudis científics, si aquestes dues molècules es consumeixen juntes, afavoreixen l'atenció, l'aprenentatge i la consolidació de la memòria verbal. Però aquest efecte beneficiós sobre l'agilitat mental ja feia molt de temps que el coneixíem els policies. Molt! Per això sempre hem pres cafè i donuts mentre investiguem. Sempre! Des que hi ha policies! I des que hi ha cafè i donuts!! No hi ha cap cas important que no s'hagi resolt gràcies als cafès i als donuts. I ara ens els han tret. L'aliment del nostre cervell. Ens volen idiotes i inoperants. Tant se'ls hi en fot que puguem resoldre els casos. Però segur que ells en tenen a tota hora de cafès i donuts. Pixen cafè i caguen donuts!

THEO: De xocolata.

VINCENT: Què?

THEO: De xocolata. Els donuts que caguen. Deuen ser de xocolata... Era una broma. Potser no gaire afortunada.

VINCENT: Gens.

THEO: Ja...

VINCENT: No és un tema per fer broma, aquest.

THEO: No clar... no sé perquè l'he fet... em sap greu...

VINCENT: No és per fer broma, no... No hi ha dret... No hi ha dret... Tan bé que estava anant tot, i ara... No hi ha dret. No ens en sortirem...

Pausa.

THEO: En vaig a buscar.

VINCENT: Què?

THEO. Cafè i donuts.

VINCENT: No.

THEO: Cafè sol. I el donut, normal o de xocolata?

VINCENT: Es que no hi has d'anar per res tu a comprar. Ens ho han de donar ells, això. Forma part del nostre equip.

THEO: Ara ja no. Normal o xocolata?

Es queda pensant uns instants.

VINCENT: Després de la teva brometa, normal...

POLCIA 2: *(Apunta a la llibreta)* Normal.

VINCENT: No, xocolata.

THEO: Xocolata.

El Theo esborra l'anotació anterior i apunta "xocolata".

VINCENT: No, mira. Segons com els vegis. Si el normal està sequet, de xocolata. Si han acabat d'arribar, normal.

THEO: Molt bé. Intentaré anar el més ràpid possible. No fos que el normal s'assequi.

VINCENT: Espera, espera. Té.

El VINCENT es posa la mà a la butxaca per donar-li diners.

THEO: No cal, no cal...

VINCENT: Que sí, que sí. Que no vull que ho paguis tot tu.

THEO: Que no vull que em donis res... ja m'has donat prou durant tot aquest temps. Massa i tot...

Pausa. El Vincent es guarda les monedes.

VINCENT: Molt bé. Com vulguis. Jo ja pagaré els propers.

El Theo se'n va. El Vincent es queda sol. Es queda mirant a una de les estàtues.

VINCENT: No anem bé... no anem bé...

Mira al seu voltant, buscant més pistes. Torna a mirar l'estàtua.

VINCENT: Segur que tu ho has vist tot... Què ha passat? Tant temps que fa que ens coneixem i mai m'has volgut dir res... No cal tanta indiferència... No cal...

Pausa.

VINCENT: Jo que et cuido tant... que espanto els coloms que se't posen al damunt, que et netejo les cagarades cada dia... i tu res... Una mica de gratitud, tampoc costa tant. Dóna'm una pista... va... només una...

L'estàtua no diu res, però el Vincent es fixa que la seva ma assenyala un lloc en concret, al costat dels peus de l'estàtua.

VINCENT: M'estàs indicant alguna cosa?

El Policia s'hi acostava i hi veu una cosa. L'agafa. És un bolet de colors.

VINCENT: Un bolet...? No n'havia vist mai cap d'aquesta mena... Què vols? Que he de fer amb això?

El VINCENT s'acosta el bolet i l'ensuma.

VINCENT: Fa una olor ben agradable. Ara... no crec que sigui una pista... No sé... potser... Ho faig?

Mira a banda i banda. Després fa una mossegada al bolet. El mastega.

AMSTERDAM

*La llum canvia i es comença a sentir música. Les tombes tenen neons vermells.
L'estàtua es comença a moure al ritme de la música. Balla. El Vincent no entén el que veu. L'Estàtua es treu la roba que la cobreix i es converteix en una dona vestida amb roba interior que balla sensualment.*

VINCENT: Ho sabia... Sempre he sabut que estaves molt bona... Que tenies un cos espectacular, vull dir.

ESTÀTUA: La meva pedra és suau com la pell.

VINCENT: No ja, ja...

ESTÀTUA: T'agrada el que veus?

VINCENT: Molt... molt... Només puc dir... molt.

ESTÀTUA: Aprofita-ho...

VINCENT: Ja ho aprofito, ja...

ESTÀTUA: Mira'm... Mira'm...

VINCENT: Et miro... et miro...

ESTÀTUA: Tot el que veus per fora, suau i calent, per dins és fred i dur com una tomba...

VINCENT: Ja m'agradaria a mi estar dins una tomba així... com m'agrada l'art, hòstia...!

ESTÀTUA: No et pot agradar, perquè no hi veus...

VINCENT: Sí que hi veig, sí... porto un cec, però hi veig... Quina olor de formatge...

ESTÀTUA: Els cadàvers són formatges...

VINCENT: Dels pudents...

ESTÀTUA: Com més pudents més bons...

VINCENT: No se m'està posant bé el bolet... no...

ESTÀTUA: Seràs un bon formatge, tu?

VINCENT: Ho intentaré... Sempre ho intento fer tot el millor possible...

ESTÀTUA: Em vols mullar fins que em surti molsa...?

VINCENT: Collons...

ESTÀTUA: Mulla'm... i a la molsa fes-m'hi un pessebre...

VINCENT: M'encantaria... però no porto les figuretes a sobre... Què fort... Per què el cel es desfà com si fos un gelat?

ESTÀTUA: Perquè l'Univers és un formatge de bola... i algú l'està gratinant...

VINCENT: L'Univers un formatge de bola...

ESTÀTUA: Del mig cru i desfet per les vores..

VINCENT: Un atemptat contra el bon gust... haurien de prohibir el món... i fotre a la presó als qui el van fer... algú així no mereix viure.

ESTÀTUA: Fa molt de temps que Deu està al corredor de la mort...

VINCENT: I què diu?

ESTÀTUA: Que ell no ha fet res.

VINCENT: Sí, clar, ara... Ho saps tot, tu.

ESTÀTUA: Sé tot el que veig.

VINCENT: I què veus?

ESTÀTUA: Què vols que hagi vist?

VINCENT: Has vist qui ha fet això?

ESTÀTUA: Sí. I també veig el teu interior...

VINCENT: Qui ho ha fet?

ESTÀTUA: Al teu cervell hi falta mostassa...

VINCENT: I neurones... després d'això... però digues...

ESTÀTUA: De veritat que ho vols saber?

VINCENT: Sí...

ESTÀTUA: Això nostre no durarà per sempre...

VINCENT: Dóna... acabem de començar i ja...?

ESTÀTUA: Durarà molt poc. Ja gairebé s'acaba. Tenim tan poc temps per estar junts...
Què vols fer amb aquest temps que ens queda? Saber qui ha fet això... o mullar-me fins que em surti molsa?

S'atura la música. Fosc.

Torna la llum. Ja no és estranya. El Vincent està estirat al terra, amb els pantalons abaixats, als peus de l' ESTÀTUA que ja torna a estar en la seva posició normal. Entra el Theo i veu al seu company en aquest estat.

THEO: No...!

S'esvera. Deixa la safata amb els cafès i els donuts damunt una tomba i s'acosta al seu company.

THEO: Ei... Ei!!

El Vincent no respon. No sap què fer, està atabalat. S'acosta al seu company i li dona uns cops a la cara per reanimar-lo. Cada vegada li dona més fort, però aquest no s'acaba de despertar. Murmura alguna cosa inintel·ligible.

THEO: Què t'han fet...? Però què t'han fet...?!

Dona voltes sense saber què fer. Aleshores es fixa en l'estàtua. Hi veu alguna cosa que li crida l'atenció. Agafa una llanterna de llum negra i l'enfoca cap a l'estàtua. Damunt l'estàtua apareixen tots de taques blanques fosforescents.

THEO: Malparits... degenerats!!

Torna al costat del seu company. S'asseu al seu costat.

THEO: Desperta... desperta, sisplau... Va...

Li agafa el cap i intenta fer-lo beure una mica de cafè. El Vincent s'ennuega amb el glop de cafè que li ha fet prendre el seu company. Tus. El Theo s'alegra de veure que el seu company ha tornat en sí.

THEO: Com estàs?

VINCENT: Malament. Quin mal de cap...

THEO: Quan t'he vist em pensava que eres mort...

VINCENT: No, no, no, no...

THEO: Els has vist?

VINCENT: Eh?

THEO: Als que t'han fet això? Els has vist?

VINCENT: No, no...

THEO: No te n'has adonat de res?

VINCENT: No...

THEO: Probablement t'han atacat a traïció, t'han estabornit i... no et pensis que m'agrada haver de dir-te això, però... si no ho faig jo t'ho dirà algú altre, possiblement amb menys tacte o... o començaràs a notar molèsties que... unes molèsties localitzades molt característiques conseqüència del que has patit. Crec que... que és evident, vaja... que has sigut víctima d'una agressió sexual.

Pausa.

THEO: És normal que estiguis sorprès, que no sàpigues què dir... has passat una experiència molt traumàtica, tot i que tu no n'hagis estat conscient... i es totalment comprensible que estiguis en aquest estat com... com si t'haguessin drogat o haguessis perdut una part important de la teva massa encefàlica. M'agradaria dir-te que res d'això no ha passat. Però els fets són els fets i els signes ben clars. El teu estat d'inconsciència, els pantalons abaixats deixant gairebé al descobert les teves zones corporals més... més erògenes... i la presència de fluids orgànics, no sanguinis, precisament, a prop teu i sobre l'estàtua del teu darrera.

Pausa. El Theo li fa un gest de suport al seu company.

THEO: Sé que és dur... bé, no ho sé perquè jo mai no hi he passat per una situació com aquesta... ni espero passar-hi... però em poso al teu lloc i entenc que ha de ser molt dur. És... per no aixecar cap mai més a la vida. Però no t'enfonsis. Sobretot, no t'enfonsis més del que ja ho deus estar. Notes algun dolor o coïssor a... la zona anal?

Pausa. El Vincent nega amb el cap.

THEO: Bé... bé... ja ho notaràs. T'he portat cafè i donuts. Un de cada. Et ve de gust o... potser els donuts tenen una forma peculiar que ara mateix no... ?

VINCENT: Em venen de gust...

THEO: Perfecte. Quin?

VINCENT: Els dos.

THEO: Tens gana, és normal. Has perdut molta... has perdut la... has perdut.

El Theo li dóna els donuts al seu company, que els devora.

THEO: Quin dia, eh? Quin dia...

El Vincent afirma amb el cap.

THEO: No t'amoïnis. Els trobarem.

VINCENT: Eh?

THEO: Als que t'han fet això.

VINCENT. Sabies que l'Univers és un formatge?

Pausa.

THEO: T'hauria de veure un metge.

VINCENT: No...

THEO: Sí. T'ha de mirar. T'ho ha de mirar tot. Una exploració física... i psíquica també.

VINCENT: No cal...

THEO: Ara estàs en la fase de negació. No vols acceptar el que t'ha passat. Però ha passat, és així. I això... això et deixarà unes seqüeles a nivell psíquic que no podràs superar mai. Amb ajuda aprendràs a conviure amb elles, portar una vida més o menys normal, però superar-ho... mai. Necessites ajuda. I jo et donaré tota la que et calgui.

VINCENT: No me'n estàs donant gaire...

THEO: Ho veus tot negre, ara. Normal. També és normal. Però tot anirà a millor, ja veuràs. Trobarem als degenerats que t'han fet això. Si sóc jo qui els enganxa... ja es poden anar preparant. No se li fa una cosa així a un amic meu. No... Haurem de deixar d'investigar la profanació i centrar-nos en... en l'agressió sexual que has patit.

El Theo, emocionat, abraça al seu company i li pica l'esquena.

VINCENT: No... No he patit cap agressió sexual...

THEO: Sí que l'has patit. No ho vols accep...

VINCENT: Que et dic que no he patit cap agressió sexual. Ningú m'ha forçat.

THEO: Segur?

El Vincent afirma amb el cap.

THEO: Vols dir que... t'has insinuat?

VINCENT: No. No m'he insinuat a ningú. Com pots ser tan...?

THEO: Estic intentant entendre el que ha passat. Has consentit a fer pràctiques sexuals amb desconeguts...?

VINCENT: Et dic que ningú m'ha forçat, i ja està. No cal que sàpigues més.

THEO: Sí que cal! Arribo aquí, et trobo inconscient, amb els pantalons abaixats i... i tot de semen escampat per tot arreu i dius que no cal que sàpiga res?!

VINCENT: No et posis nerviós.

THEO: Ja ho estic de nerviós. Quan t'he vist he cregut que eres mort! Mort!!

VINCENT: Tranquil. No ho estic...

THEO: No hi ha dret... no hi dret que em facis això...

VINCENT: M'he menjat un bolet.

THEO: Com?

VINCENT: (*Li ensenya*) Aquest. L'he vist, li he fet una mossegada i... bé... un cop l'he mossegat, tot ha canviat i... l'estàtua m'ha començat a parlar... jo ja sabia que ho podia fer... hem estat parlant... de l'Univers, de Déu, de la vida i la mort i... ella m'ha dit que sabia qui havia fet l profanació...

THEO: T'has drogat.

VINCENT: M'he menjat un bolet que m'ha permès obrir una porta a una realitat que normalment acostuma a estar tancada... Els policies hem d'utilitzar tots els medis que estan al nostre abast i que ens permeten obtenir informació sobre els casos que investiguem...

THEO: No ho trobo correcte.

VINCENT: Tu també has fet coses que no trobo correctes.

Pausa

THEO: Això ha estat un cop baix.

VINCENT: Un cop baix és que hagi d'estar treballant per un cementiri gràcies a tu.

Pausa.

VINCENT: Ho sento. No t'hauria d'haver dit això.

THEO: No passa res.

VINCENT: Sí que passa...

THEO: No, no, no... I què t'ha dit?

VINCENT: Eh?

THEO: L'estàtua. Qui ho ha fet?

VINCENT: Bé... no m'ho ha acabat de dir, perquè... teníem molt poc temps i... sota aquestes vestidures fosques i amples s'hi amaga una dona escultural... per això és una escultura... amb una pell suau com el millor marbre... i no... no...

THEO: No, què?

VINCENT. Que no m'ha dit res perquè el poc temps que hem tingut junts l'hem aprofitat mantenint relacions sexuals. Consentides. Tan per part d'ella com meva.

THEO: Has preferit fer-t'ho amb una estàtua que saber qui és el culpable del nostre cas?

VINCENT: Sí, bé... a veure... en aquell moment no ho semblava pas una estàtua, però... sí... M'he equivocat. Sóc un home amb una pulsio sexual molt forta, ja feia temps que m'havia fixat en ella i... no he tingut el cap prou fred per deixar passar l'ocasió... Però, per sort, encara queda un tros de bolet. Menja-te'l tu, parla amb ella i...

THEO: No ho penso fer.

VINCENT: Et dic que m'he equivocat. Ho sento. No ho hauria d'haver fet. Però tenim l'oportunitat de que...

THEO: No em puc creure que m'estiguis dient això. Tu!! Quina decepció! Ets... ets un degenerat!

VINCENT: Eh, eh!

THEO: T'agrada que se't pixin, menges bolets al·lucinògens, fas sexe amb estàtues d'un cementiri... Tu que per mi ets un... ets... un model! Un amic!

VINCENT: Una cosa és ser amics, i una altra de molt diferent ser companys de feina. Hi ha un abisme entre totes dues coses, company.

THEO: Ets... Ets un degenerat!

VINCENT: Vigila que és molt fàcil caure en el feixisme i tu ja hi tens un peu i mig a dins.

THEO: Jo no sóc feixista! Tu ets un degenerat que cedeix al seus instints més baixos! Havíem de marxar d'aquí gràcies a aquest cas! Havíem de marxar a Nebraska!! I ara què? Eh?! Què?!!

El Theo dona una empenta al Vincent.

VINCENT: Això, ara pega'm.

THEO: No em provoquis...

VINCENT: Pega'm i després digues que no ets feixista.

THEO: No ho sóc!!

VINCENT: Us de la violència, jutjar tot el que fem la resta, et creus que ets superior, més perfecte, més pur que els altres...

THEO: Tu et creus superior!! Tu sí que t'hi creus!!! I no ho ets!! Ets... un idiota que es creu intel·ligent perquè fas servir paraules que no saps ni el que signifiquen!!

VINCENT: I tu ets un desgraciat aneuronal!! Amb el teu aspecte innocent, pur i estúpid vas destrossant les vides dels altres per allà on passes!! Ets un hipopòtam emocional.

El Theo fa un crit de dolor profund i es llença sobre el seu company. Tots dos es comencen a barallar de forma maldestre, gairebé ni encerten cap dels cops que intenten donar a l'altre. Finalment el Theo encerta un cop de puny a la cara del seu company, que cau al terra. S'acosta a ell amenaçadorament, amb la intenció de continuar agredint-lo donant-li una puntada de peu. El Vincent, des del terra, se'l queda mirant fixament als ulls.

VINCENT: Va... acaba-ho... acaba-ho... això sí que ho saps fer...

El Theo s'atura. Pausa.

THEO: No em tractis mai més així... Mai més!! Jo no destrosso la vida a ningú.

VINCENT: Sí que ho fas.

THEO: No!!

El torna a amenaçar i en Vincent es cobreix la cara, per protegir-se. El Theo s'atura.

THEO: No... i no sóc cap hipopòtam emocional...

El Vincent s'aixeca.

VINCENT: N'estas segur? Si no saps ni el que volgut dir dient-te això...

THEO: Sí que ho sé... has volgut dir que jo... jo no... m'has volgut fer mal... perquè en saps... saps fer-me mal...

En Vincent dóna l'esquena al seu company i comença a marxar.

THEO: On vas?

VINCENT: Me'n vaig.

THEO: On?

VINCENT: No vull estar amb tu.

THEO: No em pots deixar!

VINCENT: I tant que sí. No em pegaràs més...

THEO: No em pots deixar!!

El Theo, molt nerviós, va cap a ell. El Vincent es treu la seva pistola i l'apunta.

VINCENT: No em segueixis. No em segueixis o m'hauré defensar.

THEO: Pe... però què fas? Perquè em...?

VINCENT: T'he dit que no em segueixis.

El Vincent, reculant, se'n va.

THEO: No em deixis, fill de puta!! No em deixis...!!

El Theo, tot sol, mira al seu voltant i es posa violent amb el seu entorn, fins i tot s'agredeix a ell mateix i trenca a plorar de ràbia. Es deixa caure al terra.

Trona i comença a ploure just damunt seu.

Mira amunt i crida.

Ss'aixeca.

Se sent Lonesome Valley

Xop i amb una tristesa infinita, se'n va, en direcció contrària a la que ha marxat el Vincent.

L'escenari queda buit.

LONESOME VALLEY

Una habitació d'hospital.

Al llit hi ha una dona. Respira amb molta dificultat. Porta una mascareta i està connectada a bombes d'infusió. Està molt demacrada, terminal, i els seus moviments són lents, com els d'un opòssum. La seva mirada, perduda, està clavada al sostre, com si en ell hi veiés l'univers. El televisor està engegat i s'hi veu un programa escombraria. Ella ni el mira ni l'escolta.

La noia entra a l'habitació. Es queda uns instants mirant a la dona, fixament. Es treu les sabates, s'asseu i tecleja en el seu mòbil. La dona sent el soroll i tomba el cap lentament fins a veure a la noia. Se la queda mirant. La noia triga bastant a aixecar la vista del seu mòbil. Quan ho fa se sent observada i veu que la dona l'està mirant. Li aguanta la mirada. La dona intenta articular alguna paraula però no pot. Assenyala un got amb una canya que està prop del llit. La noia s'aixeca, li retira la mascareta, agafa el got i posa la canya a la boca de la dona. Aquesta beu poc a poc. Amb dificultat. Tus sense força. Agafa la mà de la noia. La noia es desfà de la mà de la dona, li treu la canya de la boca, deixa el got on estava i torna a posar-li la mascareta.

La dona i la noia es queden mirant fixament als ulls durant uns segons. La noia li torna a retirar la mascareta i torna a seure, sense deixar de mirar fixament a la dona.

La dona respira encara amb més dificultat. La noia intenta mantenir certa distància amb el que està veient, però li és molt difícil. La respiració de la noia denota una gran ansietat. La de la dona és cada cop més superficial i costosa.

La noia es tomba, com volent evitar veure el patiment. Torna a mirar a la dona. S'hi acostava. Li agafa la mà. S'acosta a la bomba d'infusió i la manipula.

El cos de la dona, poc a poc es va relaxant, i la seva respiració es va fent més i més lleugera fins fer-se gairebé imperceptible. Fa un parell d'apnees i, finalment, deixa de respirar totalment.

La noia li deixa anar la mà i surt de l'habitació.

Mentre ella surt, el Theo torna al cementiri, cobert amb una capelina. Mira si en Vincent ha tornat, però no, no hi és. No hi ha cap rastre d'ell. No el veu. Es passeja per l'escena del crim, sense saber ben bé que fer. Se sent sol, orfe.

S'asseu damunt la tomba, als peus de l'estàtua. Tomba el cap i la mira. La deixa de mirar i nega amb el cap. Es queda uns instants amb el cap entre les mans. Veu, als peus de l'estàtua, el tos de bolet que no s'ha menjat en Vincent. L'agafa i el mira. L'ensuma. Torna a mirar a l'estàtua. Dubte. Mira el bolet. El mossega.

WOUNDED KNEE CREEK

La llum canvia. Ja no plou. Neva. Se senten els crits dels corbs, i en la llunyania els coiots es disputen una presa. El Theo, sent que algú, prop seu, canta entre dents una cançó. Desconcertat, mira al seu voltant i veu, no gaire lluny d'on està ell, un Sioux, assegut al terra amb les cames creuades, cobert amb una manta, fumant una pipa. En Theo s'hi acosta i s'asseu al seu costat, creuant les cames com l'indi. L'indi mou lleugerament el cap, el mira i li ofereix la pipa. En Theo l'agafa, fuma i li torna a passar la pipa al Sioux.

THEO: Sioux?

INDI: Lakota...

En Theo afirma amb el cap. L'Indi també afirma amb el cap. Li torna a passar la pipa. Fumen

THEO: Estem a... Nebraska?

L'Indi nega amb el cap.

INDI: Wounded Knee Creek, Shannon County, South Dakota...

THEO: Ah...

INDI: Vols anar a Nebraska?

En Theo afirma amb el cap.

INDI: No és fàcil arribar a Nebraska. El 29 de desembre del 1890 uns quants de nosaltres hi anàvem i vam acampar aquí prop. Anàvem amb les nostres dones, els nostres fills, els nostres cavalls, els nostres rifles, per caçar, per defensar-nos... buscant noves praderies on encara hi hagués búfals. Però van venir els soldats. Nosaltres som homes lliures, els hi vam dir. Així és com ens diem. I anem on volem perquè les praderies són la nostra pàtria. Els soldats ens van dir que els hi havíem d'entregar les armes. Però igual que el puma sap que si perd les seves urpes, deixa de ser el que és, nosaltres sabíem que, si primer els hi donàvem les armes, després els hi hauríem de donar la nostra llibertat. La nostra ànima. Alguns ho van començar a fer. La nostra gent estava ja farta de tanta mort. Només volíem viure en pau i que ens deixessin ser. Però un dels caps, Black Coyote, no ho va fer. No va entregar el seu rifle. Uns soldats li van intentar prendre per la força, i ell no el va deixar anar. L'arma es va disparar. Accidentalment. Black Coyote era sord. No sabia què li estaven dient els soldats. Però la bala va sortir del seu rifle. I la sang va començar a córrer tan ràpid com l'aigua del desglaç a les muntanyes. Els soldats van disparar i en van matar gairebé tres-cents dels nostres. Homes, dones, nens... A la primavera els prats s'omplen de flors vermelles. Cada flor és una gota de

sang de les nostres dones, dels nostres fills, dels nostres pares, dels nostres guerrers. La sang que van vessar per arribar a Nebraska.

Pausa. Fumen.

THEO: Vas... vas matar a algun soldat, tu...?

INDI: *(Afirma amb el cap)* Però d'aquell dia en recordo sobretot a un... un soldat... Ja feia estona que lluitàvem... molts dels nostres havien mort... jo estava carregant el meu rifle... i el vaig veure venir corrents cap a mi... cridant... apuntant-me amb la baioneta i disparant... cap dels seus trets em va encertar... però continuava avançant... i a poques passes de que arribés a mi... li vaig disparar... a boca de canó... al mig del pit... se li va doblegar l'esquena com l'herba es doblega al vent del nord... i va caure al terra... i aleshores el vaig mirar... li vaig mirar la cara i vaig veure que encara era un nen...

Els flocs de neu es tornen de sang. El Theo plora.

INDI: No l'oblidaré mai... els seus ulls, grans, clavats al cel... la seva boca mig oberta... la seva dent trencada... la cara d'un nen que li acaben de dir una cosa que no entén... que espera una resposta que no arribarà mai... la cara d'un nen que ha perdut el joc... que s'ha quedat sense futur... I jo li havia tret. Jo l'havia matat. No sabia ni apuntar amb al seva arma... i el tenia allà, mort, als meus peus. Aquesta imatge terrible ha viatjat amb mi des d'aquell dia. Per tot arreu. Per molt lluny que anés, per molt que intentés fugir, per molt que m'amagues en la foscor o per molt que intentés semblar insignificant i gairebé invisible en la immensitat del món, ell sempre acabava apareixent. En el fum de la pipa, al fons de l'ampolla de whisky, en les ombres de la nit, en les paraules que el vent diu entre els arbres... Allà estava ell. I sempre hi estarà. Perquè el temps és un cavall negre que corre veloç per un prat gelat infinit, i tot el que deixa al darrera acaba desapareixent, però el record d'aquell soldat corre al seu costat. No hi ha fugida. No hi ha oblit. Per això ara intento recordar-lo contínuament... dins el meu cap, dibuixo la seva cara amb tots els detalls; les pigues, el nas, la forma dels llavis, la dent, la fina cicatriu sobre la cella, els grans que tenia al front, el cabell curt i brut enganxat a les temples, els ulls... i dins el meu cap, faig que es torni a moure... i que em mati, i que somrigui, i que mengi, i que cridi, i que s'afaiti, i creixi, i conegui una dona... És tot el que puc fer. Intentar donar-li una mica d'allò que jo li vaig treure.

L'indi mira al Theo, que continua plorant.

THEO: Fes com jo, i potser així podràs arribar a Nebraska.

L'Indi torna a cantar. En Theo, no pot parar de plorar.

Només se sent el cant de l'indi i les bèsties de la nit, mentre la noia corre sense direcció, com un cavall negre per un prat gelat infinit.

Ha deixat de nevar. El Theo està assegut al mateix lloc on estava amb l'Indi. Té el cap entre les mans. Està desfet. En Vincent torna a entrar i se'l queda mirant durant uns segons.

VINCENT: No... no ets un hipopòtam emocional. Em sap greu si t'ha molestat el meu comentari. Potser... potser l'has mal interpretat. No ho he dit per insinuar que el teu aspecte físic és similar al d'ells. Et mantens en forma i és clarament apreciable l'absència d' acumulació de greix en la teva zona abdominal... Tampoc t'ho he dit pel fet que els hipopòtams, malgrat el seu aspecte innocent i estúpid, siguin terriblement perillosos, ja que són les feres que provoquen més morts humanes al continent africà, continent en el que es troba distribuïda la seva espècie de forma exclusiva en zones fluvials i lacustres ... T'he de confessar que jo trobo els hipopòtams unes criatures fascinants i no t'he comparat amb ells per cap d'aquestes característiques específiques. De fet ho he dit pensant en l'etimologia grega del seu nom. Hippo, cavall, potamus, riu. Cavall de riu. Volia dir que tu... emocionalment ets com un cavall... com un cavall en un riu... una bèstia elegant i noble... però que quan mou les potes dins l'aigua... esquitxa. A vegades un esquitx és agradable i a vegades, no. No sé si m'has comprès correctament...

Pausa.

VINCENT: I tampoc crec que siguis feixista. Només ets conservador. En certs aspectes. En d'altres no tant...

Pausa.

VINCENT: I gràcies pels donuts...

THEO: Estaven bons?

VINCENT: Sí. El de xocolata més que el normal.

THEO: Estava sequet?

VINCENT: Una miqueta.

THEO. Ja m'ho ha semblat. Per això t'he comprat els dos.

VINCENT: Gràcies... de veritat...

Pausa.

THEO: M'he menjat el bolet...

VINCENT: I l'has vista? T'ha dit qui ha fet això? Casualment ha preguntat per mi?

THEO: No l'he vista...

VINCENT: N'estàs segur? T'hi has fixat bé?

THEO: No ha vingut...

VINCENT: Potser el dolor que li provoca la meva absència l'ha sumit en una tristesa tal que la fa incapaç de mostrar-se... o potser està molesta pels meus actes... tot i que a mi m'ha semblat que hi estava ben predisposada... Segur que no l'has vista? No m'estàs amagant res?

THEO: No. Res... no t'amago res...

VINCENT: Tampoc se t'ha posat gaire bé el bolet, oi? És potent. Una experiència única, però... Jo, ara, fa un moment, quan venia cap aquí m'he creuat amb una rata que... que m'ha preguntat l'hora. Per si de cas, jo li he dit, dos quarts de quatre, ella m'ha donat les gràcies molt amablement i ha marxant corrents. Deuria arribar tard. On, no ho sé, perquè no m'ho ha dit. Suposo que alguna cosa de feina. M'han sobtat les bones maneres d'una bèstia que, si ens fixem en el seu aspecte exterior, dóna una imatge ben diferent. En aquest món tot enganya. Tot és trampós...

Pausa.

VINCENT: Si no l'has vista a ella... què has vist, tu?

THEO: He vist... que fa dos anys que no dormo a les nits... dos anys de nits en les que he après el moviment de cadascuna de les estrelles que hi ha al cel, però no sé el seu nom. Dos anys per descobrir tots els tipus de negre... tots... el negre enlluernador de la llum del sol... el negre esmolat de l'alegria dels altres... el negre aspre com un paper de vidre de mirar-me al mirall... m'he convertit en un esquimal de la negror. Fa dos anys que visc als budells d'un monstre que no em deixa sortir... dos anys... des d'aquell dia... des del moment... des del precís moment en que la bala va sortir de la meva pistola... Com si una boca gegant... amb les dents fosques i ensangonades... m'engolís... i comencés a caure per un tub llefiscós, podrit, pudent... i negre... i encara hi estic caient... i cada cop tot és més fosc... i fastigós... i vull sortir i no puc... no puc... vull deixar de caure... i tornar enrere... i anar cap amunt... i arribar fins la boca del monstre... i clavar-li un ganivet a un dels seus queixals negres, i a la llengua enganxosa, i fer que del dolor obri la boca i sortir... i posar-me davant la meva bala... però no puc... els hipopòtams no som tan àgils com per fer això... només som àgils per destruir... per matar... i ens amaguem a l'aigua durant el dia... quiets com roques... fent veure que no existim... i de nit sortim... i mirem a les estrelles intentant oblidar el que hem fet... però no podem... perquè la llum de les estrelles és negra... com els nostres records...

El Theo es posa a plorar desconsoladament altre cop. El Vincent s'incomoda. No sap què fer. S'acosta al Theo i l'abraça. El Theo s'abraça molt fort a ell.

VINCENT: No ho vas fer expressament...

THEO: Sí que ho vaig fer...

VINCENT: Una cosa així li pot passar a qualsevol...

THEO: Però em va passar a mi! I per això estem com estem. Tots dos. Per culpa meva.
Perdona'm... perdona'm, sisplau...

VINCENT: No t'he de perdonar res...

THEO: Perdona'm. T'ho demano...

VINCENT: Et... et perdono... i tu perdona'm a mi per haver-te apuntat amb la pistola...
en aquell moment jo no...

En Theo abraça molt fort al Vincent.

THEO: No em deixis, sisplau. No em deixis. Amb tu me'n puc sortir... junts ho podem fer... junts podem arribar a Nebraska... i viure...

VINCENT: Sí, sí, i tant, però... m'estàs tallant la circulació a la part superior del tronc i no crec que les meves constants vitals ho puguin resistir durant gaire estona...

En Theo desfà l'abraçada.

THEO: Perdona'm, perdona'm...

VINCENT: Perdonat.

Pausa. En Theo intenta recobrar la dignitat.

THEO: Així que... el donut normal estava sequet.

VINCENT: Una miqueta. Sí.

THEO: Vaja...

VINCENT: Vaja...

El Theo no pot reprimir un impuls, es llença als braços del seu company i l'abraça. El Vincent també l'abraça. Després d'uns segons tots dos es piquen fort a l'esquena i es desfàn de l'abraçada.

VINCENT: I ara... a treballar. A veure si solucionem aquest cas.

THEO: Això. A treballar. El treball ens farà lliures, oi que sí?

VINCENT: El treball ens farà lliures... jo he dit això?

THEO: Més o menys. Has dit que si solucionàvem aquest cas podríem...

VINCENT: El treball ens farà lliures... el mateix que posava a l'entrada d'Auschwitz... Arbeit macht frei... el treball allibera... però als qui estaven allà no va ser pas el treball qui els va alliberar... va ser l'exèrcit soviètic, o la mort... allà sí que el treball va prendre tota la seva dimensió de càstig bíblic... de tortura divina...

THEO: No diguis això... Déu no tortura, Déu... Déu és amor...

VINCENT: Amor? No et diré que no. L'amor pot arribar a ser molt cruel i destructor... però bé... Potser aquest lloc és el nostre Auschwitz i si hem de treballar per alliberar-nos, treballarem... i sinó acabarem morint i aleshores també serem lliures. Això si no ens enterren aquí mateix i no podem sortir d'aquest lloc fins la fi dels dies. Sempre hi ha algun imbècil amb idees brillants d'aquest tipus. "Enterrem-lo aquí que segur que hi estarà a gust". I tu què collons saps? T'ho he dit que m'enterris aquí? Oi que no? Doncs calla, hòstia". Però com no li pots dir perquè ets mort i els morts no parlen si no és a través d'un got que va marcant lletretes, au... En aquest cementiri fins que l'Univers es col·lapsi i tot desaparegui engolit per un forat negre, pel cul de Déu que ho xuclarà tot de tant que ens estima, i ens acabem convertint en una merdeta de matèria hiperconcentrada i megadensa com la que hi havia abans del Big Bang. I a esperar a que quan es torni a expandir l'Univers, els nostres àtoms no vinguin a parar a aquest mateix lloc de merda. Estadísticament és un fet molt improbable. D'un partit per deu elevat a mil bilions, com a mínim. Gairebé impossible. Però en el nostre cas, no m'estranyaria que ens passés.

THEO: No ens passarà.

VINCENT: No ho sé.

THEO: N'estic segur. Ara tot ens anirà millor.

VINCENT: Si tu ho dius... encara ho veig més clar.

THEO: M'agrada que la nostra relació torni a ser com sempre.

VINCENT: Ho sé. Tens un puntet masoquista que jo sé satisfer. I potser jo tinc un puntet sàdic.

THEO: Potser.

VINCENT: Potser.

THEO: I Déu no xucla pel forat del cul. Perquè no en té.

VINCENT: Ah, no?

THEO: No.

VINCENT: I com ho saps?

THEO: Ho sé.

VINCENT: Doncs els fets demostrin el contrari, company. Perquè per cagar-la tan sovint com la caga se n'ha de tenir un i de ben gros. I amb molt poc control de l'esfínter.

THEO: Doncs deixa de creure en ell.

VINCENT: Però si no hi crec.

THEO: Sí que hi creus. I més que jo.

VINCENT: Però què dius, però què dius, però què dius?!

THEO: Si realment no hi creguessis no estaries sempre tan enfadat amb ell.

VINCENT: A tu el bolet no... no... estàs perdent el temps parlant de tonteries quan l'hauríem d'aprofitar per resoldre el cas. Tu no vols marxar d'aquí? Tu no vols anar a Nebraska?

THEO: Sí...

VINCENT: Doncs deixa de dir coses estúpides i de fer-me perdre el temps! S'ha de solucionar el cas. Hem perdut molt de temps. I necessitem més pistes, més pistes, més pistes.

THEO: Busquem pistes.

VINCENT: Busquem pistes.

Tots dos es posen a buscar pistes pel terra amb les seves llanternes.

VINCENT: *(Parlant al terra)* Adéu-siau, bona nit, que vagi bé.

THEO: Bona nit...

VINCENT: No... li deia a... la rata. Que ja ha tornat.

THEO: No, ja, ja...

VINCENT: Tu també l'has vista?

THEO: I tant, i tant...

VINCENT: Educada, eh?

THEO: Molt, molt...

VINCENT: Sembla que la reunió li ha anat bé. Vull dir que... feia cara de contenta, no?

THEO: Sí, sí...

Pausa.

VINCENT: Estàs bé.

THEO: Perfecte. I tu?

VINCENT: També...

El Theo afirma amb el cap.

VINCENT: Tu creus que, a partir d'ara, això ara ens passarà sempre?

El Theo s'encongeix d'espatlles.

VINCENT: Ja...

Tots dos tornen a buscar pistes.

VINCENT: Calla!

THEO: És a mi o...?

VINCENT: No, res res. M'havia semblat que havia trobat alguna cosa però...

THEO: No?

VINCENT: No.

Tots dos continuen buscant.

VINCENT: Què? Res?

THEO: Res.

VINCENT: Hem pentinat tota l'escena del crim i res. Què diu el protocol?

El Theo treu la llibreta.

THEO: Seguir les pistes i trobar concordances que les relacionin amb el/la els/les sospitosos/sospitoses.

VINCENT: Molt bé... Molt bé... Molt bé... Perfecte. No tenim gaire pistes.

THEO: La Kitty.

VINCENT: La Kitty, exacte. I cap més.

THEO: No. De moment, no. I pel que sembla no en tindrem més.

VINCENT: Ja... Però tenim un perfil de possible sospitosa.

THEO: Això sí.

VINCENT: Molt bé... molt bé... Que no tenim res, vaja...

THEO: Poquet. Tenim poquet.

VINCENT: Ens falta informació. La informació ho és tot. Necessitem informació.
Informació, informació. On podem obtenir informació?

THEO: A partir d'informadors? Testimonis visuals?

VINCENT: No tenim informadors ni testimonis visuals. N'hauríem pogut tenir un.
(Assenyalant a l'estàtua) Però he desaprofitat l'oportunitat. A part, la testimoni visual i jo hem mantingut relacions íntimes. Això, de cara a un futur judici, invalidaria el seu testimoni.

THEO: Això i que és una estàtua.

VINCENT: Depèn del moment. Quan ella i jo hem... quan hem deixat córrer la nostra passió... no era una estàtua.

THEO: Clar... I la rata?

VINCENT: Què?

THEO: La rata ha entrat a aquell forat d'allà. Potser és el seu domicili habitual, i és possible que hagi vist el que ha passat i ens pugui ampliar la informació sobre la presumpta profanadora o, fins i tot, ajudar-nos a elaborar un retrat robot.

VINCENT: La rata!! La rata!! Per què no hi he pensat abans?! Merda, estic perdent. Estic perdent molt. Quina tortura més cruel ser conscient de com l'agilitat tan física com mental d'un mateix es va fossilitzant a cada dia que passa i es torna pesant i lenta com una burocràcia... Abans, en una situació com aquesta, en el precís moment en que la rata m'ha preguntat l'hora, jo ja hauria pensat "potser té informació". I ara...

THEO: Abans no tenies la capacitat de parlar amb els rates.

VINCENT: Això també és veritat.

THEO: Anem a veure-la al seu domicili. Si hi és podem fer-li unes quantes preguntes.

VINCENT: Tens raó. Anem.

Tots dos s'acosten al forat on s'ha amagat la rata i piquen.

VINCENT: Policia. Obri'ns, sisplau.

Cap rata surt del forat. El Vincent torna a picar.

VINCENT: Policia, obri!! Sabem que està aquí.

Cap rata surt del forat. El Vincent pica més fort.

VINCENT: No ens obligui a usar la violència!

THEO: Potser l'estem espantat.

VINCENT: I què collons vols que faci?!

THEO: No sé... tampoc deu estar acostumada a que dos policies truquin a la seva porta. És una rata. Per ella tot això deu ser molt estrany. Gairebé tan com per nosaltres. Digues-li que ets el que li ha donat l'hora abans. Potser així agafa confiança...

VINCENT: D'acord... és veritat... Hola. Sóc el que abans li donat l'hora, se'n recorda? Ens agradaria molt poder fer-li unes preguntes.

La rata no surt.

VINCENT: Puta rata dels collons...! Sap alguna cosa. Sap alguna cosa i no ens la vol dir! Fotem el forat més gran i entrem dins, va!

THEO: Necessitem una ordre judicial per fer això.

VINCENT: Merda!! Merda... !!

En Vincent es desespera.

VINCENT: Per què m'ha de sortir tot malament...? Per què? Per què sóc tan desgraciat... ?

THEO: No ho ets...

VINCENT: Sí que ho sóc!! Molt!!

THEO: T'estàs bloquejant, però si et calmes, segur que acabes trobant una solució...

Pausa.

VINCENT: Jo...?

THEO: Sí...

VINCENT: Jo he de trobar la solució?

THEO: Sempre la trobes...

VINCENT: No em posis més pressió...

THEO: Pe...

VINCENT: Que no em posis més pressió!! No puc més de tanta pressió!! No puc... Què us penseu, tots? Què us penseu?! Tu, la rata, el món, el temps, el putó Déu

morbós que em fot i s'amaga per fer veure que no hi és!! Que puc aguantar-ho tot?!! Que tinc unes esquenes amples com una placa tectònica?! Jo he de prendre les decisions, jo he de solucionar les coses, les meves, les dels altres, les del món, he de ser fort, he d'estar a l'alçada de les circumstàncies, he de tirar endavant, he de mantenir-me ferm, no puc caure... però he caigut... he caigut, hòstia! La placa tectònica s'ha trencat pel mig de tan pes que hi heu anat posant al damunt! S'ha partit i s'ha enfonsat deixant al seu lloc un abisme profund i infinit. Un forat gelat en el que hi cap tota la buidor i el dolor de l'Univers. I tinc molta por... no et pots ni imaginar la por que tinc... Por del que estic vivint... del que viuré... del que passarà el següent minut... perquè hi ha un martell d'acer que pica al mig del meu pit cada cop que respiro. Cada cop més fort. I a cada cop s'enfonsa una mica més dins meu... i no em deixa ni respirar... tinc els queixals plans com blocs de marbre de tanta força que faig amb les barres... perquè sé que en qualsevol moment el meu pit cedirà als seus cops i el martell esclafarà el meu cor com si fos un tros de mantega... i tot s'haurà acabat... i res tindrà sentit... Jo... no tinc cap sentit... cap...

Pausa.

THEO: Per mi en tens molt...

VINCENT: No...

THEO: Sí... tu em fas tirar endavant...

VINCENT: Però ja no puc més...

Pausa.

THEO: Tot i no ser un expert en la matèria... ni molt menys... vist el nostre estat... crec que es pot assegurar que tots dos, tenim una depressió de cavall...

En Vincent afirma amb el cap.

THEO: I el lloc no ajuda gaire a tenir una visió alegre i positiva de la vida...

VINCENT: No gens...

Pausa.

THEO: Hem de marxar...

En Vincent afirma amb el cap. Tots dos s'abracen amb força.

Del cau de la rata en surt rodolant una pedra embolicada amb un paper. Tots dos es desfan de l'abraçada. En Vincent agafa la pedra i llegeix el paper.

VINCENT: *(Llegint)* El futur és una noia jove. Pacència. Sempre acaba arribant.

El Theo i el Vincent es miren. Treuen les cintes policials i se'n van.

La noia es vesteix amb roba clara.

Ja no hi ha ossos pel terra, i hi ha una nova làpida substituint la trencada. Hi ha posades unes flors fresques. La noia hi està al davant, immòbil, mirant fixament. Als seus peus hi ha una motxilla.

Se sent un tro.

El Vincent i el Theo, mig amagats darrera les columnes, l'observen.

THEO: És ella?

VINCENT: Ho ha de ser. La nota de la rata ho deia ben clar. Acabarà arribant. I ha arribat. És més, coincideix amb el perfil de la nostra sospitosa. Femella, d'entre 16 i 35 anys, resident a la zona i ha tornat a l'escenari del crim.

THEO: Ha vingut perquè ha enterrat a la seva mare...

VINCENT: I la seva mare ha estat enterrada al lloc de la profanació. Això ens permet extrapolar que la noia tenia algun lligam, evidentment negatiu, amb les restes profanades.

THEO: No ho veig tan clar...

VINCENT: Per què?

THEO: Perquè no pot ser que ens surti bé.

VINCENT: A mi també m'estranya, però... tot sembla apuntar que aquest cop sí.

THEO: I ara què? No la podem detenir sense tenir cap prova en contra seu.

VINCENT: Espera... espera...

El Vincent es treu la Kitty de la butxaca i s'acosta a la noia. El Theo el segueix.

VINCENT: Perdona... em sembla que t'ha caigut això.

La noia es treu el mòbil de la butxaca i el mira.

NOIA: Gràcies...

La noia va per agafar la Kitty però el Vincent no li deixa agafar. El Vincent i el Theo es miren triomfants.

El Theo va a emmanillar la noia.

THEO: Quedes detinguda.

VINCENT: *(S'acosta molt a ella i la mira)* Tens una cara bonica, dolça, ets molt jove... no sembla la cara d'una delinqüent... però ni amb això ens pots enganyar. Per si no ho has notat som policies... i dels bons. I els bons policies sempre acabem agafant als criminals, perquè d'un mínim indici en traiem tota la informació. *(S'acosta a ella i mira la motxilla)* Estaves convençuda que podries fugir, oi? Però has tingut la mala sort de trobar-te amb nosaltres al mig del camí. I a ell i a mi no se'ns escapa res. Sobretot a mi. La teva carrera delictiva ha acabat. El jutge ja decidirà que s'ha de fer amb tu. Presó, suposo. Potser no gaire temps, però el suficient perquè en surtis pitjor del que hi entraràs.

NOIA: No en vull sortir.

Pausa.

VINCENT: Com que no en vols sortir?

NOIA: No tinc on anar... i he mort a la meva mare...

Pausa.

VINCENT: Has mort a la teva mare?

La noia afirma amb el cap.

VINCENT: *(Al Theo)* T'ho vaig dir... aquí tenim un gran cas. T'ho vaig dir! Recordes que t'ho vaig dir?

THEO: I tant. Perfectament.

VINCENT: I tenia raó o no tenia raó?

THEO: Tenies raó. Ets molt gran. Molt!

VINCENT: Potser sí. Potser estava equivocat i sóc molt més gran del que em pensava. Noia... et buscàvem per la profanació d'aquesta tomba. Però això que has confessat... això és molt gros. No saps com t'agraïm que hakis fet una cosa tan terrible i desnaturalitzada. Perquè saps què significa això, per nosaltres?

THEO: Nebraska...

VINCENT: Exacte. Arribarem a Nebraska fent una desfilada triomfal!

Hi ha un llamp i un fort tro. En Theo i el Vincent s'espanten. La llum canvia. Una llum blanca, com un llamp, cau damunt d'ells.

ROMA

L'estàtua torna a prendre vida, aquest cop transformada en una deessa togada de l'antiga romana.

ESTÀTUA: El triomf és un licor que fa volar lleuger, però recordeu que sou mortals... i que la vostra lleugeresa és la de les cendres. La condemnareu perquè es faci justícia o per la vostra glòria?

En Theo i el Vincent es miren entre ells.

VINCENT: Dona... (Al Theo) una mica de tot, no?

El Theo afirma amb el cap.

ESTÀTUA: Els mortals sempre penseu que la vida és injusta amb cadascú de vosaltres. Que no us mereixeu res del que us passa. No us mereixeu patir, ni sentir dolor, ni tristesa, ni estar malalts, ni sols, ni morir... Però quan és per la vostra pròpia glòria, no dubteu en fer servir aquestes mateixes armes contra els que teniu al costat. Sabeu el que ha fet, però no el per què. S'ha d'obrir la ferida perquè surti el pus. Escolteu-la i jutgeu.

VINCENT: Però... és que això, nosaltres, ja ho teníem fet...

ESTÀTUA: M'estimes?

VINCENT: Sí.

ESTÀTUA: Doncs no m'obliguis a condemnar-te a les bèsties.

VINCENT: A quines bèsties?

El Vincent i en Theo veuen sortir a la rata del seu cau. Riuen.

VINCENT: La rata?

ESTÀTUA: És capaç de parlar. Pot fer coses molt pitjors.

Un altre llamp seguit d'un tro. El raig de llum ja no cau damunt ells dos i l'estàtua.

Tot torna a la normalitat.

El Vincent i el Theo es miren entre ells i miren a la noia.

VINCENT: A veure... recapitem una mica. No sé si te n'has adonat que, aquí el meu company i jo, hem tingut un flaix... és una cosa normal, abans no ho era, però ara sí... el cas és que aquests flaixos ens ajuden a... com ho diríem...?

THEO: Veure les coses en tota la seva amplitud?

VINCENT: Això mateix. A valorar totes les...

THEO: Possibilitats.

VINCENT: A no tancar-nos a la primera impressió, vaja. Per això... quan has dit que havies matat a la teva mare, exactament què has volgut dir?

NOIA: Que l'he matat.

VINCENT: Ja... Queda bastant clar, però... per què? Quina raó t'ha portat a cometre aquest delicta? Quin ha estat el mòbil de l'assassinat?

NOIA: Perquè patia.

VINCENT: I per què patia?

NOIA: Per mi.

THEO: No m'estranya...

NOIA: I perquè estava molt malalta. S'havia de morir... i jo no volia que patís més. No la volia veure més així... ja no era ella... i ella tampoc volia continuar... per això la vaig ajudar...

Pausa. El Theo i en Vincent es miren entre ells.

VINCENT: Estava terminal i la vas ajudar a... a morir...?

La noia no diu res.

VINCENT: Bé...

THEO: Bé...

VINCENT: Complicat.

THEO: Complicat. Aquests casos...

VINCENT: Sí. Aquests casos...

THEO: Es poden agafar des de molts punts de vista...

VINCENT: Ja. A veure... Podem tenir una certa màniga ample amb el tema de la teva mare, ja que no hi ha cap denúncia per part de la víctima...

THEO: En els assassinats normalment no n'hi ha mai...

VINCENT: I perquè tampoc és un assassinat... des del meu punt de vista, vaja...

THEO: Ens podem acollir al buit legal que hi ha sobre el tema...

VINCENT: Exacte. Ara... la profanació de la tomba amb nocturnitat i traïdoria. ...

NOIA: Sí, ho vaig fer i no me'n penedeixo. El meu pare es mereixia això i més.

VINCENT: Noia... no ens ho estàs posant massa fàcil. Ja t'he dit que podem passar per alt el tema de la teva mare, però que profanis la tomba del teu pare, i t'hi pixis al damunt...

NOIA: Ell em posava la polla a boca. Des que tenia vuit anys...

Pausa.

NOIA: No li vaig dir mai a la meva mare... ja se'n va encarregar ell de que no ho digués... si ho dius la mama s'enfadarà amb tu i ens deixarà... i me'l creia... i la veia a ella... feliç... tan enamorada d'aquell home pel qual jo sentia una barreja de fàstic i admiració... vaig ser tan feliç el dia que ell va morir... el dia més feliç de la meva vida... però la meva mare no ho va entendre... mai... des que el meu pare va morir ella no va deixar de pensar en ell en cap moment... per ella ho era tot... per ella era perfecte... i no podia suportar que jo fos més feliç... i em va agafar mania... però jo a ella no... si m'odiava era perquè no sabia... perquè jo era tan feliç... però no podia explicar-li... preferia que m'odiés i tenir-la al meu costat a que em deixés com em deia mon pare que passaria si li explicava... l'he estimat molt sempre... molt... i ella m'ho deia... em vull morir i tornar a estar amb ell... deixar de patir... i estar sempre junts... i jo l'he ajudat... a tenir el que volia... perquè l'estimo...

Pausa. En Theo i el Vincent parlen sense que la noia els pugui sentir bé.

THEO: I ara, què?

VINCENT: Tu què creus?

THEO: No ho sé... i tu?

VINCENT: La portem davant la justícia...?

THEO: La justícia és cega. I, no voldria ser políticament incorrecte, perquè ja saps que jo mai ho sóc, però els cecs tampoc ho fan tot bé. Vull dir que també la caguen. I, dins el col·lectiu invident, la justícia és de les que la caguen més.

VINCENT: I Nebraska...?

THEO: Mira-la...

El Vincent i el Theo miren a la noia.

THEO: És la cara d'una nena que ha perdut el joc... que s'ha quedat sense futur... Li traurem nosaltres el poc que li queda? El futur és una noia...

Pausa.

THEO: I podem marxar. Igualment.

VINCENT: Marxar? Sense res?

THEO: Amb tot el que tenim.

Pausa. El Vincent s'acosta a la noia.

VINCENT: Deixa que et digui una cosa. No està bé pixar-se damunt de ningú sense el seu previ consentiment. No ho dic per ara, ho dic per més endavant. Perquè no a tothom li agrada. Que t'hagis pixat damunt la calavera del teu pare, passi. Farem veure que no ha passat. Però ja està. La propera vegada preguntes "et sap greu si m'orino al teu damunt?" D'acord? Molt bé... i no et detindrem, perquè... perquè ja no som policies... no perquè no siguem bons ni ens desagradi la nostra feina, sinó perquè no ens agraden les nostres condicions de treball actuals. Ens han retallat donuts i cafès i això és inadmissible. Marxarem i començarem de zero. Serà com un... renaixement. Les manilles, Teho...

El Theo li treu les manilles.

VINCENT: I ara què faràs?

NOIA: Marxar d'aquí.

VINCENT: On?

NOIA: On sigui.

THEO: Nosaltres marxem molt lluny. A Nebraska. Vols venir?

NOIA: Què hi ha a Nebraska?

THEO: Res. Només hi serem nosaltres tres.

VINCENT: Nosaltres quatre.

L'estàtua balla.